

CU PRIVIRE LA SCOPUL APLICĂRII SECHESTRULUI ASUPRA BUNURILOR ÎN PROCESUL PENAL

Eduard ABABEI,
doctorand USM,
vicepreședinte al Curții de Apel
Bălți

SUMAR

Aplicarea sechestrului asupra bunurilor se atribuie la instituția măsurilor de constrângere procesual penală. La ziua de azi, punerea bunurilor sub sechestru se confruntă cu multiple încălcări ale legii procesual penale, atât în momentul luării hotărârilor în acest sens, cât și ulterior, în procesul executării nemijlocite a acestei măsuri de constrângere. Încălcarea prevederilor legale privind aplicarea sechestrului asupra bunurilor generează anumite urmări negative pentru persoanele particulare, ale căror interese patrimoniale sunt afectate, dar și pentru stat, din ale cărui surse financiare urmează a fi recuperat prejudiciul cauzat în legătură cu aplicarea ilegală și nejustificată a măsurii de sechestru asupra bunurilor. Faptul dat vorbește despre actualitatea acestui subiect în condițiile în care măsura de aplicare a sechestrului asupra bunurilor asigură, pe de o parte, recuperarea prejudiciului cauzat prin infracțiune, iar pe de altă parte – limitează drepturile constituționale ale persoanelor implicate în sfera activității procesual penale.

Cuvinte-cheie: *Sechestrul asupra bunurilor, proces penal, măsură de constrângere, îngrădirea drepturilor constituționale, lege procesual penală, recuperarea prejudiciului, participant la procesul penal, acțiune civilă, confiscare, sentință.*

În teoria dreptului procesual penal nu întâlnim o opinie unică referitoare la noțiunea de „scop” a acțiunii procesuale. Astfel, de exemplu, savantul S. Șeifer menționează că nu în toate normele de drept procesual penal, care reglementează înlăptuirea acțiunilor procesuale, sunt formulate clar și cert scopurile urmărite, ceea ce generează multiple dificultăți în procesul efectuării lor¹.

Scopul este ceea spre ce se tinde, ceea ce urmează a fi realizat, ceea ce are în vedere cineva să înlăptuiască

REGARDING THE PURPOSE OF SEQUESTER APPLICATION OVER GOODS IN CRIMINAL PROCESS

SUMMARY

The application of sequester over goods is assigned to the institution of criminal procedural constraint measures. Nowadays, the sequestration is facing with several infringements of criminal procedure law, both, in the moment of judgement making in this sense, and subsequent, in the process of execution of these constraint measures. The infringement of legal provisions regarding the application of sequester over goods generates some negative effects for private persons whose patrimonial interests are affected, and also for the state from whose financial sources will be recovered the damage caused in connection with the illegal and unjustified application of the sequester over goods. This fact speaks about the actuality of the subject, when the measure of sequestration over goods ensure, on the one hand, recovering of the damage caused through crime, and, on the other hand, limits the constitutional rights of the persons involved in the criminal procedural activity.

Keywords: *Sequestration over goods, criminal process, constraint measures, constitutional rights limitation, criminal procedure law, damage recovering, participants in criminal process, civil action, confiscation, verdict.*

că, ținta către care tinde cineva². În filosofie, scopurile sunt divizate în generale și concrete (nemijlocite)³. Considerăm respectiva clasificare a scopurilor ca fiind aplicabilă și pe tărâm procesual penal. Această clasificare a scopurilor este una acceptabilă pentru necesitățile procesului penal.

Legea conține modalități determinate de influențare asupra comportamentului participanților la procesul penal, canalizând activitatea lor în direcția dorită, determinată de scopul procesului penal⁴. Din

¹ Шейфер С. Проблемы развития системы следственных действий. // Уголовное право. №3, 2002, с. 90-92.

² Oprea Ioan. Pamfil Carmen-Gabriela, Radu Rodica, Zăstroiu Victoria. Noul dicționar universal al limbii române. Ediția a doua. Ed. Litera Internațional. București, 2006, p. 1285.

³ Трубников Н. Н. О категориях «цель», «средство», «результат». М., 1967, с. 24.

⁴ Масленникова Л. Н. Публичное и диспозитивное начала в уголовном судопроизводстве России. Диссертация доктора юридических наук. М., 2000, с. 371.

acest considerent, constrângerea procesuală contribuie la atingerea scopului general – asigurarea realizării destinației procesului penal prin atingerea unui obiectiv mai puțin general – asigurarea ordinii procesual-penale stabilite de legea procesual-penală și executarea corespunzătoare a hotărârii judecătorești.

La atingerea scopurilor constrângerii procesuale contribuie un mecanism social complex, care include în sine mijloacele, modalitățile, formele prevăzute de lege și condițiile procesului de aplicare a normei de drept, activitatea persoanelor și organelor care sunt implicate în procesul utilizării unor astfel de măsuri. Asupra eficienței mecanismului nominalizat exercită o influență substanțială caracterul și conținutul scopului actului concret de aplicare a normei de drept. Astfel, fiecare măsură de constrângere procesual-penală își are scopul său special și nemijlocit.

Claritatea reflectării scopului nemijlocit a măsurii concrete de constrângere procesual-penală transformă procesul de aplicare a ei în unul mai bine clădit, planificat, determinat și eficient⁵. Istoricul materializării instituției punerii sub sechestru a averii ne evidențiază scopul în vederea căruia a fost instituit acest mecanism și această acțiune. În context, ținem să evidențiem faptul că încă în secolul XIX în spațiul românesc existau pârgșii și mecanisme destinate, printre altele, de a reglementa și instituția de punere sub sechestru a bunurilor. Aici vom evidenția, în primul rând, prima lege de procedură a Principatelor Unite – „Condicele de procedură civilă”, decretat la 9 septembrie 1865, promulgat la 11 septembrie și pus în aplicare de la 1 decembrie același an. În articolele 371-603 ale acestui Cod întâlnim numeroase prevederi referitoare la instituția executării silite, unde, printre alte momente importante în acest sens, se menționează că „Se pot urmări bunurile mobile și imobile, corporale și incorporale. Formele principale sunt: urmărirea mobilă directă, poprirea, sechestrul pe venituri, urmărirea fructelor prinse de rădăcini, urmărirea imobiliară și predarea silită a imobilelor. În calitate de măsuri de asigurare, legea prevedea sechestrul, poprirea și sechestrul judiciar⁶”. Mecanisme de reglementare a punerii sechestrului asupra bunurilor întâlnim, în special, și în Codul de procedură penală al Principatelor Unite, promulgat la 2 decembrie 1864 și pus în aplicare la 30 aprilie 1865. Începând cu 1 ianuarie 1937, toate reglementările de procedură penală, inclusiv cele destinate aplicării măsurilor de constrângere cu caracter procesual penal, unde se atribuie și măsura sechestrului, aplicate pe teritoriul

României au fost materializate în Codul de procedură penală al Regelui Carol II, publicat în Monitorul Oficial nr. 66 din 19 martie 1936.

Ceva mai aproape de timpurile noastre, în redacția Codului de procedură penală al Republicii Moldova, aprobat prin Legea din 24 martie 1961, conform art. 155, punerea sub sechestru a averii era aplicată „în scopul asigurării acțiunii civile, a eventualei confiscări a averii și a ridicării contraechivalente a mijlocului de transport...⁷”. Tot cu referire la acest subiect, evidențiem și prezența la acea perioadă a Hotărârii Plenului Judecătorei Supreme nr. 8 din 19.09.1988 „Cu privire la unele chestiuni apărute la judecarea cauzelor despre scoaterea de sub sechestru a bunurilor (excluderea din actul de sechestru)”, care, tinzând să reglementeze raporturile juridice apărute pe acest segment, menționa în pct. 2 că „...acțiunea privind scoaterea de sub sechestru a bunurilor constituie un mijloc de apărare a drepturilor de proprietate ale terțelor persoane asupra bunurilor litigioase, adică este un litigiu de drept civil, deoarece soluționarea lui se efectuează în ordine generală. Însă acțiunea debitorului (condamnatului), care contestează corectitudinea includerii în actul de sechestru a bunurilor, se judecă conform dispozițiilor art.426 Cod procedură civilă⁸”.

Potrivit art. 203 din Codul de procedură penală al Republicii Moldova, scopul concret al măsurii de punere sub sechestru ține de „...a asigura repararea prejudiciului cauzat de infracțiune, acțiunea civilă sau eventuala confiscare specială, sau confiscare extinsă a bunurilor ori a contravalorii bunurilor utilizate la săvârșirea infracțiunii ori rezultate din infracțiune”.

În rezultatul sondajului de opinie realizat de către noi în cadrul Procuraturii mun. Bălți și al Judecătorei mun. Bălți, a fost stabilit faptul că, în marea sa majoritate, măsura de punere a bunurilor sub sechestru se realizează: 1) în vederea asigurării acțiunii civile – 53%; 2) în scopul asigurării prejudiciului cauzat de infracțiune – 27%; 3) pentru a asigura eventuala confiscare specială sau confiscare extinsă a bunurilor ori a contravalorii bunurilor utilizate la săvârșirea infracțiunii ori rezultate din infracțiune – 20%.

Asigurarea condițiilor procesual-penale în vederea recuperării și compensării daunei cauzate nemijlocit prin infracțiune

Prin însuși esența sa, asigurarea acțiunii civile a părții vătămate reprezintă activitatea organelor de urmărire penală, al cărei conținut îl constituie cumulul

⁵ Зинатуллин З. З. Уголовно-процессуальное принуждение и его эффективность (вопросы теории и практики). Казань, 1981, с. 30.

⁶ Gusti Dmitrie, Orghidan Constantin, Vulcănescu Mircea, Leonte Virgiliu. Enciclopedia României. Volumul I. Statul. București, 1938, p. 413.

⁷ Aprobat prin Legea din 24 martie 1961. Veștile Sovietului Suprem al RSSM, nr. 10, art. 42. Text oficial cu modificări și completări la data de 1 august 1996.

⁸ Abrogată prin Hotărârea Plenului Curții Supreme de justiție a Republicii Moldova, nr. 10 din 22.12.2008 „Cu privire la modofocarea și completarea unor hotărâri ale Plenului Curții Supreme de Justiție. Culegere de Hotărâri explicative. Chișinău, 2002, p. 123.

acțiunilor și hotărârilor de atragere la răspundere penală a învinutului în privința stabilirii, în temeiul materialului probator administrat, a tuturor varietăților prejudiciului cauzat prin infracțiune, a caracterului și mărimii acestuia, a depistării și sechestrării averii în scopul asigurării acțiunii civile, orientată spre asigurarea forțată a recuperării (compensării) prejudiciului cauzat în scopul executării ulterioarei hotărâri judecătorești în cadrul cauzei civile.

Acțiunea civilă poate fi înaintată în orice moment, de la pornirea procesului penal până la terminarea cercetării judecătorești. În legătură cu acest fapt, apare întrebarea referitoare la posibilitatea asigurării executării sentinței în latura civilă, atunci când acțiunea civilă nu este încă înaintată de către partea vătămată. Codul de procedură penală al Republicii Moldova în redacția anului 1961 conținea, în art. 121 alin. (3), prevederea conform căreia „La cercetarea dosarului privind infracțiunea ce poate atrage după sine aplicarea unei sancțiuni sub forma confiscării averii sau ridicării contraechivalente a mijlocului de transport, anchetatorul penal este dator să ia măsuri împotriva dosirii averii sau a mijlocului de transport al inculpatului”. O normă, într-o anumită măsură apropiată celei menționate, întâlnim și în actualul Cod de procedură penală al Republicii Moldova, unde în art. 202 alin. (1) se spune că „Organul de urmărire penală din oficiu... poate lua în cursul procesului penal măsuri asigurătorii pentru repararea prejudiciului cauzat de infracțiune, pentru eventuala confiscare specială sau confiscare extinsă a bunurilor, precum și pentru garantarea executării pedepsei amenzii”.

Propuneri referitoare la instituirea unei astfel de prevederi întâlnim în literatura de specialitate din Federația Rusă, ea lipsind din Codul de procedură penală al acestui stat. De exemplu, autorul Bagautdinov F. N. menționează că, în vederea garantării reale a drepturilor părții civile, este necesar de a include o normă ce ar fixa expres obligațiunea organului de urmărire penală de a lua măsuri în vederea asigurării acțiunii civile înaintate sau a unei eventuale acțiuni civile, în caz contrar fiind imposibilă realizarea acestui lucru⁹. Însă nu toți specialiștii din domeniu din Federația Rusă acceptă propunerea unei reglementări directe în această privință, din următoarele considerente pe care le vom expune în continuare.

Astfel, din considerentul că mărimea și caracterul prejudiciului cauzat prin infracțiune reprezintă circumstanțe care urmează a fi dovedite într-o cauză penală, nedeclararea sau declararea nu la momentul oportun de către partea vătămată a acțiunii civile nu lipsește organul de urmărire penală de obligațiunea

publico-juridică de a asigura apărarea drepturilor și intereselor legitime ale părții vătămate în sensul recuperării și compensării daunei fizice, materiale și morale, care a fost cauzată nemijlocit acesteia prin fapta infracțională¹⁰. Asigurarea condițiilor procesual-penale în vederea recuperării și compensării daunei cauzate nemijlocit prin infracțiune reprezintă obligațiunea publico-juridică a organelor de urmărire penală, care înfăptuiesc activitatea prejudiciară în cadrul cauzei penale, exprimând interesul întregii societăți și a statului în privința apărării celor care au avut de suferit de pe urma infracțiunilor.

Drept urmare a faptului că partea vătămată nu dorește în toate cazurile, din diverse motive, să înainteze acțiune civilă, faptele ilegale ale învinutului nu își pierd din caracterul său. Din punct de vedere al relațiilor juridico-civile, averea dobândită neîntemeiat și nejustificat urmează a fi restituită proprietarului. Renunțarea proprietarului de la acțiune nu modifică aspectul juridico-civil al infracțiunii ca acțiune ce contravine evident intereselor persoanei, societății și statului. Această circumstanță plasează anumite obligațiuni asupra unui organ special, precum este Procuratura.

Potrivit prevederilor art. 51 alin. (2) din Codul de procedură penală al Republicii Moldova, procurorul este în drept să pornească o acțiune civilă împotriva învinutului, inculpatului sau a persoanei care poartă răspundere materială pentru fapta învinutului, inculpatului în interesul persoanei vătămate care se află în stare de imposibilitate sau de dependență față de învinuit, inculpat ori din alte motive nu-și poate realiza de una singură dreptul de a porni acțiune civilă, fie în interesul statului. Și Legea Republicii Moldova cu privire la procuratură nr. 294-XVI¹¹ prevede în art. 5 pct. h) dreptul procurorului de a înainta acțiune civilă în cazurile prevăzute de lege. Înaintarea acțiunii civile în astfel de situații atrage după sine obligațiunea organelor de urmărire penală de a efectua acțiuni de urmărire penală în vederea depistării averii învinutului pentru a fi pusă sub sechestru.

Conform art. 203, alin. (2) Cod de procedură penală al Republicii Moldova, punerea sub sechestru a bunurilor se aplică nu doar în vederea asigurării acțiunii civile, ci și în alte scopuri. Astfel, norma vizată ne vorbește și despre asigurarea confiscării speciale sau a confiscării extinse a bunurilor ori a contravalorii bunurilor utilizate la săvârșirea infracțiunii ori rezultate din infracțiune. În situația clarificării esenței unei astfel de confiscări, este necesar de a determina conținutul noțiunii de „bunuri utilizate la săvârșirea infracțiunii ori rezultate din infracțiune”, deoarece în anumite norme de drept procesual penal se vorbește anume despre

⁹ Багаутдинов Ф. Н. Публичные и личные интересы в российском уголовном судопроизводстве и гарантии их обеспечения на предварительном следствии. Автореферат доктора юридических наук. М., 2004, с. 36.

¹⁰ Батуев В. В. Обеспечение при расследовании преступления гражданского иска потерпевшего. М., 1999, с. 40.

¹¹ Monitorul Oficial nr. 55-56/155 din 17.03.2009.

confiscarea unor astfel de bunuri materiale determinate, precum hârtiile de valoare, metalele prețioase, numerarul în valută națională și în valută străină etc. (art. 203, 204, 208, 296, 385 Cod de procedură penală al Republicii Moldova).

Sechestrul, ca cea mai frecventă măsură asiguratorie

Analiza prevederilor Codului de procedură penală al Republicii Moldova, studierea practicii judiciare și a literaturii de specialitate ne permit de a diferenția în totalitate noțiunea de „bunuri utilizate la săvârșirea infracțiunii ori rezultate din infracțiune”. În acest sens, ținem a evidenția, în mod special, că îmbinarea „bunuri rezultate din infracțiune”, utilizată în art. 203, alin. (2) Cod de procedură penală al Republicii Moldova, include în sine două noțiuni de sinestătătoare. Astfel, de exemplu, drept urmare a comiterii faptei infracționale, pot apărea următoarele situații:

- 1) persoana poate obține ilegal în posesia sa un anumit bun concret (sustragerea unui automobil și folosirea acestuia);
- 2) persoana poate intra ilegal în posesia unui bun pe care ulterior îl transformă într-o altă avere (vânzarea sau schimbul automobilului sustras, drept urmare a cărui fapt persoana obține posesia ilegală asupra valorii echivalentului automobilului comercializat;
- 3) persoana, obținând posesia ilegală asupra unei anumite averi, o investește într-o afacere legală, obținând, drept urmare, anumite beneficii (de exemplu, banii obținuți ca rezultat al comercializării automobilului sustras sunt investiți în fondul statutar al unei întreprinderi care funcționează legal;
- 4) persoana, obținând ilegal în posesie un anumit bun, îl investește într-o afacere ilegală, obținând din aceasta anumite beneficii¹².

În primul și în cel de-al doilea caz, în rezultatul acțiunilor infracționale, persoana obține în posesie o anumită avere concretă, adică obiectul material al infracțiunii care dispune de criterii individuale sau un alt bun care reprezintă contraechivalentul acestuia. Celelalte situații presupun că averea este obținută drept urmare a activității criminale, adică averea obținută în rezultatul faptelor infracționale se acumulează treptat (se mărește), pierzându-și trăsăturile individuale, persistând doar ilegalitatea obținerii și acumulării, cu condiția că o astfel de avere nu putea fi dobândită altfel decât pe cale infracțională. În diferite surse doctrinare o astfel de situație este determinată ca fiind necesitatea confiscării venitului ilegal al persoanei, urmând

a fi echivalată cu sancțiunile internaționale de ocrotire în cadrul diferitelor investigații cu caracter național și internațional.

Confiscarea averii are asemănări cu acțiunea civilă și cu alte incasări patrimoniale. Ca exemplu, ea este o varietate a răspunderii juridice ce urmărește scopul de a restabili dreptul patrimonial încălcat. Confiscarea specială este unica măsură de siguranță cu caracter patrimonial și constă în trecerea silită și gratuită în proprietatea statului a anumitor lucruri ce aparțin persoanei care a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală, a căror deținere de către făptuitor, din cauza naturii ori a legăturii acestora cu săvârșirea faptei, prezintă pericolul săvârșirii unor noi fapte prevăzute de legea penală¹³. După conținutul juridic, sechestrarea de bunuri diferă de confiscarea lor și reprezintă acțiuni întreprinse în vederea indisponibilizării bunurilor persoanei. Confiscarea bunurilor, la rândul său, constă în trecerea silită și gratuită a acestora în proprietatea statului¹⁴.

Determinând comportamentul participanților la proces, instituția acțiunii civile în procesul penal include în sine atât particularități specifice metodei procesual-penale de reglementare, cât și celei procesual civile, fiind, în acest sens, o instituție juridică complexă¹⁵. Confiscarea averii, fără nici o altă incasare, este legată anume de fapta infracțională, din care considerent se întemeiază anume pe normele legii procesual-penale.

La examinarea chestiunii privind punerea sub sechestrul a bunurilor în vederea unei eventuale confiscări, organul de urmărire penală sau instanța de judecată trebuie să indice asupra împrejurărilor faptice concrete în baza cărora a fost luată o astfel de hotărâre. Astfel, în baza prevederilor art. 205, alin. (1) Cod de procedură penală, punerea sub sechestrul a bunurilor poate fi aplicată de către organul de urmărire penală sau instanță numai în cazurile în care probele acumulate permit de a presupune întemeiat că bănuitul, învinuitul, inculpatul sau alte persoane la care se află bunurile urmărite le pot tăinui, deteriora sau cheltui.

Astfel, instituția punerii sub sechestrul este orientată spre asigurarea executării sentinței în latura incasărilor patrimoniale, inclusiv în forma acțiunii civile, a cheltuielilor de judecată și a posibilei confiscări a averii rezultate din infracțiune sau a bunurilor utilizate la săvârșirea infracțiunii. Punerea sub sechestrul, conform opiniei autorilor Viorel Moraru și

¹² Брынза С. М. Наказания за преступления против собственности по уголовному законодательству Республики Молдова. // Российский следователь. 2002, №9, с. 41.

¹³ Moraru Victor. Confiscarea specială în dreptul penal. Chișinău, 2001, p. 46.

¹⁴ Cojocari Gheorghe. Restricții privind sechestrarea bunurilor de către organul fiscal, stabilite de Titlul V al Codului fiscal. Contabilitate și audit. Nr. 2/2003, p. 66 (66-67).

¹⁵ Тимошенко А. В. Теоретические и практические вопросы гражданского иска в предварительном расследовании. Диссертация кандидата юридических наук. Челябинск, 2002, с. 76.

Anatolie Donciu, este o măsură procesuală de constrângere reală care constă în limitarea dreptului de proprietate sau a dreptului de folosință pentru o durată nedeterminată până la soluționarea definitivă și executarea hotărârii confiscării speciale¹⁶. Sechestrul mai este definit în literatura de specialitate din Republica Moldova ca fiind o măsură de asigurare ce constă în indisponibilizarea prin sigilare sau ridicare și încredințare în mâinile unei terțe persoane de către organul constatator ori judecată a unor bunuri, referitor la care există un litigiu, până la soluționarea cazului¹⁷. Sechestrul este măsura asiguratorie cea mai frecvent întâlnită și care constă în identificarea, evaluarea și indisponibilizarea bunurilor aparținând învinutului (inculpatului) ori părții responsabile civilmente, în scopul recuperării prejudiciului cauzat prin infracțiune, precum și pentru garantarea executării pedepsei amenzii¹⁸. În literatura de specialitate, cu referire la acest subiect, se vorbește și despre existența a trei feluri de secheste:

- a) sechestrul simplu;
- b) sechestrul cu aplicare de sigilii;
- c) sechestrul cu ridicare¹⁹.

Sechestrul simplu este o varietate a sechestrului executor care se distinge prin aceea că nu comportă deposedarea debitorului de bunurile sechestrate, acestea continuând să rămână în folosința sa. Sechestrul cu aplicare de sigilii reprezintă o varietate a sechestrului executor caracterizată prin aceea că odată cu declararea bunurilor ca sechestrate organul de executare aplică sigiliul corpului executorilor judecătorești, fie pe fiecare bun sechestrat în parte, fie pe ușa încăperii sau a dulapului în care a depozitat toate aceste bunuri. Sechestrul cu ridicata presupune varietatea sechestrului executor, presupunând predarea bunurilor sechestrate în custodie, până la valorificarea lor prin vânzare silită²⁰. Savanții C. Gurschi și D. Roman evidențiază, de asemenea, diverse forme ale sechestrului, și anume:

- 1) sechestrul propriu-zis, aplicabil bunurilor imobile;
- 2) sechestrul bunurilor imobile cu notarea acestuia în registrul bunurilor imobile;
- 3) sechestrul depozitelor (conturilor) bancare;

- 4) sechestrul valorilor mobiliare (materializate sau nematerializate) cu blocarea conturilor personale în registrul valorilor mobiliare.

În legislația procesual penală a României, menționează autorii nominalizați, întâlnim astfel de forme ale sechestrului, precum sechestrul propriu-zis, inscripția ipotecară și poprirea, iar Codul de procedură penală al Federației Ruse evidențiază sechestrul propriu-zis și sechestrul titlurilor de valoare²¹.

În mare parte, aspectul juridic al sechestrului este perceptibil în cadrul legislației procedurale civile. În contextul dreptului procesual civil român, sechestrul este prezentat sub două aspecte, și anume: în calitate de sechestrul asigurator și judiciar. Procedura sechestrului asigurator este utilizată atunci când cererea de chemare în judecată are ca obiect plata unei sume de bani. La rândul ei, măsura sechestrului judiciar constă în numirea de către instanță a unei persoane căreia i se încredințează bunul spre păstrare și administrare în timpul judecării procesului²². Această procedură este aplicabilă mai ales pentru a împiedica înstrăinarea sau degradarea, în timpul judecării, a averii debitorului urmărit prin proces, asigurând astfel executarea hotărârii judiciare. Sechestrul judiciar reprezintă o măsură de asigurare a acțiunii, care constă în încredințarea bunului din litigiu, în păstrarea și administrarea unei persoane pe durata procesului²³.

Astfel, cu referire la scopul aplicării sechestrului asupra bunurilor, **menționăm cu titlu de concluzie** că instituția punerii sub sechestrul este orientată spre asigurarea executării sentinței în latura încasărilor patrimoniale, inclusiv în ceea ce se referă la acțiunea civilă, la cheltuielile de judecată și la eventuala confiscare a averii rezultate din infracțiune sau a bunurilor utilizate la săvârșirea infracțiunii.

Mai este necesar de menționat că varietățile încasărilor patrimoniale nominalizate figurează în calitate de elemente determinative nu doar a scopului, ci și a altor caracteristici de prim rang ale instituției aplicării sechestrului asupra bunurilor, precum sunt temeiurile și condițiile acesteia.

¹⁶ Morari Viorel, Donciu Anatolie. Ghid practic pentru investigarea infracțiunilor de corupție și a celor conexe. Document de uz intern destinat procurorilor și investigatorilor anticorupție. Chișinău, iulie, 2009, p. 61.

¹⁷ Dascălu Mihail. Aspecte noi referitoare la regimul juridic al sechestrului. Revista Națională de Drept, Nr. 9, septembrie, 2003, p. 29 (21-30).

¹⁸ Mirel Dumitru. Instrumente juridice. Ghid de cercetare penală. Ed. C. H. BECK. București, 2012, p. 74.

¹⁹ Zilberstein Savelly, Ciobanu Viorel Mihai. Tratat de executare silită. Drept procesual civil. Ed. LUMINA LEX. București, 2001, p. 345.

²⁰ Dascălu Mihail. Exercițiu suplimentar la tema sechestrului. Revista Națională de Drept. Nr. 11, noiembrie 2003, p. 26 (24-27).

²¹ Gurschi C., Roman D. Dreptul de proprietate. Manualul judecătorului pentru cauze penale. Asociația Judecătorilor din Moldova. Chișinău, 2013, p. 228. (221-240).

²² Mrejeru Theodor, Florescu Dumitru, Petre Andrei. Drept procesual civil. Ed. Fefacoc GA. București, 1998, p. 185-186.

²³ Cotoră Mihaela. Măsuri asiguratorii în executarea obligațiilor comerciale. Revista de Științe Juridice. Nr. 22/2001. Craiova. Ed. Themis, p. 234-237 (233-238).

